

πεπρωμένον να μὴν ἐξαφανισθῶν τόσον γρήγορα ἐκείθεν τοῦ ὀρίζοντος αἱ βρετανικαὶ ἀπταί.

Πραγματικῶς, ὁ ἀνεμὸς που ἐξαφίνα ἐβύθησεν, εἶχεν ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν «Γοργόν» ν' ἀφίση τὸ ἀγκυροβόλιον τοῦ λιμένος Φάρμαρ. Ἀλλὰ ἦτο ἀπόγειος ἀνεμος, χωρὶς δύναμιν καὶ διάρκειαν, καὶ ἐξέπνεεν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μιλίων ἀπὸ τὴν ξηράν.

Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἀνενοχλήτως τὰ καταχθόνια σχέδιά του, ὁ Χάρρης Μάρκελ ἔπρεπε ν' ἀπομακρυνθῆ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο ἀπὸ τὴν παραλίαν κατὰ τὴν νύκτα, ν' ἀλαργάρῃ ἀπὸ τὰ διάφορα καὶ πολυάριθμα σκάφη, τὰ ὅποια τὴν συγγάζουν καὶ τὰ ὅποια ἐκράτουσεν ἐκεῖ ἀκίνητα ἡ νηυσία.

Ἡ θάλασσα ἦτο κυριολεκτικῶς γυαλί. Οὔτε μία ρυτίς δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς, οὔτε ὁ ἐλάχιστος φλοίσσος παρὰ τὰ πλευρὰ τοῦ πλοίου ἢ εἰς τὴν παραλίαν. Ἡ θάλασσα τῆς Ἰρλανδίας ἐκένονεν ἠσυχῶς τὰ ὕδατά τῆς εἰς τὸν Ἀτλαντικὸν Ὠκεανόν.

Ἐπομένως ὁ «Γοργός» ἦτο τόσον ἀκίνητος ὅσον ἂν εὕρισκετο μέσα εἰς κανένα ποταμὸν ἢ λίμνην. Οὔτε τὸ ἐλάχιστον παραχύλιμα δὲν ἤσθάνοντο οἱ ἐπιβάται του. Καὶ ὁ κ. Ὀράτιος Πάτερσων ἐμάκαριζε τὸν ἐκυτόν του, σκεπτόμενος ὅτι θὰ εἶχε τὸν καιρὸν νὰ συνείθισῃ τὸν θαλασσινὸν βίον.

Ἐκαμναν λοιπὸν ὑπομονὴν οἱ ἐπιβάται. Καὶ τί ἄλλο ἤμπορούσαν νὰ κάμουν μὲ αὐτὰς τὰς περιστάσεις; Ἀλλὰ τί ἀνησυχίαι, ἀληθινά, διὰ τὴν Χάρρη Μάρκελ καὶ τὸ πλήρωμά του, ὅσον εὕρισκοντο κοντὰ εἰς τὴν ξηράν. Ἐρεβοῦντο διαρκῶς μὴν ἔλθῃ καμμία πολεμικὴ ἀκταιωρὸς καὶ ἀγκυροβολήσῃ ἀνοικτὰ εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, μὲ τὴν διαταγὴν νὰ ἐπιθεωρῇ ὅλα τὰ ἐκπλέοντα σκάφη ἀπὸ τὸν ὄρμον τῆς Κόρκ.

Μὲ αὐτὴν τὴν ἀνησυχίαν ἦτο ἀνακατωμένος καὶ ὄχι ὀλίγος θυμὸς. Ὁ Χάρρης Μάρκελ ἐσυλλογιζέτο ἂν θὰ κατώρθονε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἐκδήλωσίν του. Ὁ Κόρτης καὶ οἱ ἄλλοι εἶχαν κατὰ μούτρα κατεβασμένα, ὥστε ἐπὶ τέλους θὰ ἐτρόμαζαν εἰ ἐπιβάται. Ὁ Τζὼν Κάρπεντερ καὶ ὁ ἀρχιπειρατὴς ἐκαμναν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ διὰ νὰ τοὺς ἡμερώσουν.

Αὐτὸς ὁ ἐρεθισμὸς δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξηγηθῆ μόνον μὲ τὴν ἀναποδιά τοῦ καιροῦ. Ἄν ἡ ἀργοπορίᾳ ἦτο δυσάρεστος, ἦτο πρό παντὸς διὰ τὸν κ. Πάτερσων καὶ τοὺς νεαροὺς συμπλωτῆράς του, — ὄχι διὰ τὰς συνειδησίμας μὲ ὅλα τὰ καμώματα τῆς θαλάσσης.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ νύκκληρος ἐκουθέντιαζαν διασκελίζοντες τὸ κατὰστρωμα. Τέλος ὁ Τζὼν Κάρπεντερ εἶπε:

— Ἄκουσέ με, Χάρρη... ἡ νύκτα πλησιάζει, καὶ αὐτὸ που ἐκάναμε στὸ

λιμανάκι τοῦ Φάρμαρ γὰρ νὰ ξεφορτωθῶμε τοὺς ἀνθρώπους τοῦ «Γοργού», εἶνε δύσκολο νὰ το κάμωμε ἕνα-δύο μίλια ἀνοικτὰ ἀπ' τὴν στεργιά;... Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸ πρῶτο ἦτον πολὺ περισσότερο ἐπικίνδυνον...

— Λησιμονεῖς, Τζὼν, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, πῶς δὲν ἤμπορούσαμε νὰ κάμωμε διαφορετικὰ, ἀφοῦ ἦτον ἀνάγκη μὲ κάθε θυσίαν νὰ κυριεύσωμε τὸ καράβι.

— Λοιπὸν, Χάρρη, ἄμκ κομηθοῦν οἱ ἐπιβάται στὲς καμπίνες των, ποῖος θὰ μας ἐμποδίσῃ νὰ τοὺς ξεκάμωμε;

— Ποῖος θὰ μας ἐμποδίσῃ, Τζὼν;...

— Ναί, αὐτὸ σ' ἐρωτῶ ἐγώ, ἐξηκολούθησεν ὁ ναύκληρος. Εἶνε μπαρκαρισμένοι τώρα... Ὁ «Γοργός» ἔκαμε πικῆ πανιά... Δὲν ὑπόθετω νὰ θῆ κανίς νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆ ἕως ἐδῶ πέρα...

— Κανεῖς, δικέφην ὁ Χάρρης Μάρκελ. Καὶ στὴν Κουίνστῶν, ὅταν οἱ σημαφόροι εἰδοποιήσουν ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἐσάλεψε ἐξ αἰτίας τῆς κάλμας, εἶσαι βέβαιος ὅτι δὲν θάρθουν τίποτε φίλοι νὰ τοὺς ἀποχαιρετήσουν διὰ τελευταίαν φορὰν;... Καὶ τί θὰ συμβῇ, παρακαλῶ, ὅταν δὲν τοὺς εὕρουν μέσα στὸ καράβι;

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς, Χάρρη, ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀρετὰ ἀπίθων!

Ἀπίθων ἦτο, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐντελῶς ἀδύνατον. Διότι, ἂν τὴν ἐπιῦσαν ὁ «Γοργός» ἦτο ἀκόμη κοντὰ εἰς τὴν ξηράν, τί θὰ ἐμπόδιζε τοὺς ἐπισκέπτας νὰ πάρουν καμμία βάρκα καὶ νὰ ἔλθουν; Καὶ ὅμως οἱ σύντροφοι τοῦ Χάρρη Μάρκελ δὲν ἐφάνοντο εὐδιάθετοι νὰ παραδεχθῶν αὐτὰς τὰ δικαιολογίας. Ἴσως δὲν θὰ ἐξημέρανεν ἡ νύκτα, χωρὶς νὰ φέρῃ τὴν λύσιν ἐκείνου τοῦ φοβεροῦ δράματος.

Ἐθράδαζε πλέον, καὶ ἡ δροσιὰ ἐκάμνε τὸν κόσμον ν' ἀναπνεύσῃ ἀπὸ τὴν βασιανιστικὴν ζέστην τῆς ἡμέρας. Μετὰ τὰς ὀκτώ, ὁ ἥλιος θὰ ἐξηφανίζετο ὑπὸ τὸν ἀνέφελον ὀρίζοντα, καὶ τίποτε δὲν προήγγελε προσεχῆ μεταβολὴν τῆς ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως.

Οἱ νεαροὶ θαλασσιπόροι ἦσαν μαζεμένοι ἐπάνω στὸ κάσασρο, χωρὶς νὰ πολυδιάζωνται νὰ καταδοῦν εἰς τὸ καρέ. Ἀφοῦ τοὺς ἐκαληνύκτισε, κατέβη ὁ κ. Πάτερσων εἰς τὸν θαλαμίσκον του καὶ ἔκαμε μὲ πολλὴν λεπτολογίαν τὴν νυκτερινὴν τουαλέτταν του. Ἀφοῦ ἐξεδύθη μεθοδικῶς, ἐκρέμασε τὰ ρούχά του εἰς τὴν θέσιν, τὴν ὅποιαν ἐμελλόν νὰ κατέχουν κατὰ τὸ διάστημά του ταξιδίου ἐφόρει: εἰς τὸ κεφάλι ἕναν μαῦρον μεταξωτὸν σκουφόν ἐξηπλωθὴ μὲσα στὴν κουκέτταν του καὶ ἔπειτα, ἡ τελευταία σκέψις του πρὶν τὸν πάρῃ, ὁ ὑπνος, ἦτο ἡ ἐξῆς:

— Ὡ κυρία Πάτερσων, γυναικῶν ἀρίστη!.. Ἡ τελευταία μου προφύλαξις

βεβαίως θὰ σ' ἐλύπησε πολὺ!... Ἐτραξα ἔμωσ ὡς σορὸς ἀνὴρ, καὶ τὰ πάντα θὰ ἐπανορθωθῶσι κατὰ τὴν ἐπάνοδόν μου.

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ «Γοργός» ὑφίστατο τὴν ἐνέργειαν τῶν ρευμάτων, τὰ ὅποια εἶνε ἰσχυρότατα εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πορθμοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἡ πλημμυρίς τον ἐσπρωχνε πρὸς τὴν ξηράν. Κατὰ τὰς δέκα δὲν ἀπέχετο παρὰ μισὸ μίλι ἀπὸ τὴν παραλίαν. Εἶχε μάλιστα παρασυρθῆ ὀλίγον δυτικώτερα, ἀπέναντι τοῦ ὄρμου Ρόμπερτς.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ εἶδεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ περιμεῖνῃ περισσότερο διὰ νὰ ποντίσῃ τὴν ἀγκυραν, καὶ ἐφώναξε τοὺς ναύτας του νὰ ἐτοιμασθῶν.

Ὅταν ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ Ρογγῆρος Χινσδαίλ καὶ οἱ ἄλλοι τον ἤκουσαν, ἔσπευσαν νὰ καταδοῦν ἀπὸ τὸ κάσασρο.

— Ὁ ἀράζουμε πάλιν, πλοίαρχε Πάξτων; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενῶ.

— Στὴ στιγμὴ μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Χάρρης Μάρκελ. Τὸ ρεύμα δυναμώνει... Εἴμεθα παραπολὺ κοντὰ στὴν ξηρά... καὶ φοβοῦμαι μὴν καθήσωμε...

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Ρογγῆρος Χινσδαίλ, δὲν πιστεύετε νὰ πιάσῃ ἀέρας;...

— Τίποτε δὲν το δείχνει.

— Ἄ! μὴ αὐτὸ ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐνοχλητικόν, παρετήρησεν ὁ Νίλς Χάρμπε.

— Ἐνοχλητικώτατον μάλιστα.

— Εἰς τὴν ἀνοικτὴν θάλασσαν, εὐκολώτερα πιάνει ἀνεμος... εἶπεν ὁ Μάγνος Ἄνδερς.

— Κ' ἐμεῖς δὲν θὰ τον ἀφίσωμεν, ἀμα πιάτῃ, διότι ὁ «Γοργός» θ' ἀράξῃ τώρα μόνον μὲ τὴν μίαν ἀγκυραν.

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, θὰ μας εἰδοποιήσετε, πλοίαρχε, γὰρ νὰ βοηθήσωμε κ' ἐμεῖς στὸ σαλπάρισμα; ἠρώτησεν ὁ Τωνῆς Ρενῶ.

— Σὰς το ὑπόσχομαι.

— Μάλιστα!... θὰ ξυπνήσετε μὲ τὴν ὥρα σας! ἐμουρμούρισεν εἰρωνικῶς ὁ Τζὼν Κάρπεντερ.

Ἐγίναν αἱ ἐτοιμασίαι διὰ τὴν ἀγκυροβολίαν, εἰς ἀπόστασιν ἑνὸς τετάρτου τοῦ μιλίου ἀπὸ τὴν παραλίαν, ἡ ὅποια ἐκαμπυλοῦτο σχηματίζουσα ἐν μικρὸν ἀκρωτήριον πρὸς δυσμάς. Ἐποτίσθη ἡ ἀριστέρα ἀγκυρα, καὶ, ὅταν ἐτενεύθη ἡ ἄλυσός τῆς, ὁ «Γοργός» ἐστρεψῆ τὴν πρῶμνην του πρὸς τὴν ξηράν.

Ὅταν ἐτελείωσεν ἡ ἀγκυροβολία, οἱ ἐπιβάται ἐπέστρεψαν εἰς τοὺς θαλαμίσκους των ὅπου δὲν ἤρρησαν ὄλοι νὰ βυθισθῶν εἰς ὕπνον βαθύν.

Καὶ τῶρα, τί ἐσκόπευε νὰ κάμῃ ὁ Χάρρης Μάρκελ; Θὰ ὑπέκυπτεν εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῶν νυκτῶν του; Ἡ σφαγὴ θὰ ἐγίνετο ἐκείνῳ τὸ βράδῳ; Ἡ μήπως ἡ φρόνησις ἐπέβαλλε νὰ περιμεῖνῶν εὐνοϊκώτερας περιστάσεις;

Τὸ τελευταῖον ἦτο πασιφάνης διότι ὁ «Γοργός» δὲν ἦτο πλέον μόνος, ὅπως εἰς τὸν λιμενίσκον Φάρμαρ ἦτο περικυκλωμένος ἀπὸ ἑκατοντάδα ὀλοκληρον ἰστιοφόρων, τὰ ὅποια, μὴ δυνάμενα νὰ προχωρήσουν ὡς ἐκ τῆς νηνεμίας, εἶχαν ἀγκυροβολήσῃ, διὰ νὰ μὴ παρασυρθῶν ὑπὸ τῆς πλημμυρίδος εἰς τὰ ρηχά. Ἦσαν μάλιστα δύο ἢ τρία ἀραγμένα εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μόνον μέτρων τὸ πολὺ ἀπὸ τὸν «Γοργόν». Λοιπὸν, πῶς νὰ τοιμήσουν τὰ πετάξουν τοὺς ἐπιβάτας εἰς τὴν θάλασσαν;... Ἐὐκόλον μὲν ἦτο νὰ ἐπιτεθῶν ἐναντίον των διὰ νὰ τοὺς σφάξουν κοιμωμένους, ἀλλ' ἂν ἐξυπνοῦσαν; ἂν ἐζητοῦσαν νὰ ὑπερκαπιθῶν; ἂν ἐφώναζαν βοήθειαν; ἂν αἱ φωναὶ των ἠκούοντο ἀπὸ τοὺς σκοποὺς τῶν ἄλλων πλοίων;

Αὐτὸ ἀκριβῶς ἐξηγήσεν, ἂν καὶ ὄχι χωρὶς κόπον, ὁ Χάρρης Μάρκελ εἰς τὸν Τζὼν Κάρπεντερ, εἰς τὸν Κόρτην, εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς κακούργους ποῦ ἐβιάζοντο νὰ τελειώσουν γρήγορα τὴν ὑπόθεσιν, καὶ αὐτοὶ ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύβουν εἰς τὴν ὀρθότητα τῶν λόγων του. Ἄλλ' ἂν ὁ «Γοργός» εὕρισκετο μόνον τέσσαρα ἢ πέντε μίλια ἀνοικτώτερα, δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ νύκτα ἐκείνη θὰ ἦτο ἡ τελευταία διὰ τὸν κ. Ὀράτιον Πάτερσων καὶ τοὺς νεαροὺς ἀριστεῖς τῆς Ἀντιλιανῆς Σχολῆς.

Τὴν ἐπιῦσαν, ἀπὸ τὰς πέντε τὸ πρῶν, ὁ Λουδοβίκος Κλωδιὸν, ὁ Ρογγῆρος Χινσδαίλ καὶ οἱ σύντροφοί των ἐπηγαίνοντο ἐπάνω στὸ κάσασρο, ἐνῶ ὁ κ. Πάτερσων, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο ὅσον αὐτοὶ ζωηρὸς καὶ ἀνυπέμονος, εἶχεν ἀκόμη ἀπλωμένην τὴν ἀριδα του μέσα στὴν κουκέττα του.

Οὔτε ὁ Χάρρης Μάρκελ οὔτε ὁ νύκκληρος εἶχαν σηκωθῆ. Ἡ συνομιλίαν εἶχε παραταθῆ σχεδὸν ἕως τὴν αὐγὴν. Ὁ ἐρχομὸς τοῦ ἀνεμοῦ, τὸν ὅποιον ἐπερίμεναν εἰτε ἀπὸ τὴν ξηράν εἰτε ἀπὸ τὸ πέλαγος, δὲν εἶχε πραγματοποιηθῆ.

Ἄν ἔπνεεν ἔστω καὶ μόνον ὅσον ἐφθάνε διὰ νὰ φουσκώσουν τὰ ἐπάνω πανιά, δὲν θὰ ἐδίσταζαν νὰ σηκώσουν τὴν ἀγκυραν, φροντίζοντες νὰ μὴ ξυπνήσουν τοὺς ἐπιβάτας, καὶ νὰ ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ τὸν στολισκόν, ὁ ὁποῖος τοὺς ἐκύκλωνεν ὀλόγυρα. Ἀλλὰ, κατὰ τὰς τέσσαρας τὸ πρῶν, ὅταν ἡ ἀμπεῖων ἐσφάσεν εἰς τὸ κατώτατον σημεῖόν τῆς καὶ τὸ ρεύμα ἦτο ἐτοιμὸν νὰ στρέψῃ πρὸς τὴν ξηράν, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν πᾶσαν ἐλπίδα, ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀπομακρυνθῶν ἀπὸ τὸν ὄρμον τοῦ Ρόμπερτς. Δι' αὐτὸ ἐτρέψωσαν, ὁ ἕνας εἰς τὴν καμπίναν του, ὑπὸ τὸ κάσασρο, καὶ ὁ ἄλλος εἰς τὴν ἰδικὴν του, πρὸ τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ πληρώματος, διὰ νὰ κοιμηθῶν ὀλίγας ὥρας.

Ἐπειτα συνέχεια Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΜΑΣ ἀρέσουν τὰ κόκκινα αὐγά, ὅπως μας ἀρέσουν ὅλα τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα. Μαζὶ μὲ τὴν ὄψιν των, μᾶς φαίνεται ὅτι καὶ ἡ γεύσις των

πασχαλινῶν αὐγῶν γίνεται διαφορετικὴ, καὶ τα τρώομεν μὲ μεγαλητέραν ἀπλάουσιν, μὲ περισσότεραν ὄρεξιν καὶ χαράν, προπίντων ὅταν τα σπίζωμεν ὄχι μὲ τὸν συνήθη τρόπον, ἀλλὰ κτυπῶντες τὸ ἕνα αὐγὸ μὲ τὸ ἄλλο, εἰς τὸ φλιθρὸν καὶ χαρκτηριστικὸν ἐκείνου τσοῦ γ γ ρ ι σ μ α... Εἴμπορεῖτε, ἀλήθεια, νὰ φαντασθῆτε Πάσχα χωρὶς κόκκινα αὐγά; Ὅταν τελειώσῃ, δὲν νομίζετε ὅτι τελειώσῃ μὲ τῶν αἱ ἡμέραι τῆς χαρᾶς καὶ τῆς εὐτυχίας; Καὶ δὲν εὐχέσθε νὰ διρκυοῦν ὅσω τὸ δυνατόν περισσότερο, μέχρι τῆς Ἀναλήψεως, — πρᾶγμα εὐκόλον ἄλλωστε, ἂν ἡ καλὴ μὲν ἔχη τὴν πρῶνικὴν νὰ διατηρῆ τὴν βαφὴν καὶ νὰ βάφῃ κάθε τὸσον ταῦτά τῆς καθημερινῆς καταναλώσεως ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅπως τὸ κάμνει ἡ κυρὰ Μάρθα, διὰ νὰ εὐχαριστῆ τὰς μικρὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἀνανίας; Τὴν Κυριακὴν τοῦ Πάσχα εἰσέταλιν κ' αἱ δῶδεκα εἰς τὸ γρηκεῖόν μου, κρητοῦσαι ἀπὸ ἕνα κόκκινον αὐγὸ κ' ἐπιμένουσαι νὰ τσοῦ γ γ ρ ι σ ο υ μ ε. Εὐχαρίστωε, δεσποινίδες! Ἐτυχε νὰ ἔχω κ' ἐγὼ ἕν αὐγὸ, καὶ ἀφοῦ μοῦ τὸ ἔκαμν λυῶμα, ἐκήρυξαν ὅτι ἔχασα τὸ σ ο ι γ η μ α, καὶ ὅτι ἦμον ὑποχρεωμένος ἢ τὸς καμῶν τὸν κόκκορα, ἢ νὰ τοὺς ἐξηγήσω πῶθεν προήλθε τὸ ἔθιμον τῶν κόκκινων αὐγῶν.

— Μὰ δὲν ξέρω... μὰ δὲν ξέρω οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο! διειρητήρηθη.

— Πῶς; δὲν ξέρετε νὰ κάμετε τὸν κόκκορα; εἶπεν ἡ Κική.

— Ὅχι, γιατί σήμερα εἶμαι βραχνός...

— Ἐ, τότε νὰ μας πῆτε γὰρ τ' αὐγά. Γιατί τὸ Πάσχα τὰ βάφομεν κόκκινα; Ἀπὸ τὸ ἄλλο δωμάτιον, ὁ Ἀνανίας ἤκουσε τὴν συνομιλίαν καὶ ἐτρέξε:

— Μὰ τί; εἶπεν ἡ ἑβέλτε νὰ τὰ βάψωμε μαῦρα; Δὲν ξέρετε, ὅτι τὸ κόκκινον εἶνε σημεῖον χαρᾶς;

— Αὐτὸ τὸ ξέρουμε, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἀλλὰ γιατί νὰ βάψωμε α' γὰ καὶ ὄχι τίποτε ἄλλο;

— Σὺν τί; ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας τὸ τυρὶ ἢ τὸ γιαιοῦρι;

— Τάρνια! ἐφώναξεν ἡ Κική: τί εὐμορρα θὰ ἦταν ἂν ἐβαφαν κόκκινα τ' αὐσπρα ἀρνάκια τοῦ Πάσχα!

— Καὶ τὰ μαῦρα, πρῶ δὲν βάφομεν, νὰ τα τρώμε... τὴ Μεγάλῃ Παρασκευῇ, μαζὶ μὲ τὸ μαῦρον χαβιάρι! εἶπεν ὁ Ἀνανίας.

Ἐγὼ ἐντωμεταξὺ ἐπροσπαθοῦσα νὰ ἐνθυμηθῶ ὅσα εἶχα ἀναγνώσῃ διὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

— Τὸ περίεργον εἶνε, εἶπα, ὅτι οὔτε οἱ σοφοὶ εἰξεύρουν ἀπὸ πῦ κρατεῖ τὸ ἔθιμον τῶν κόκκινων αὐγῶν. Εἶνε ἀρχαιότατον καί, καθὼς λέγουσιν, ἀρχαιότερον καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ. Πρὸ αἰώνων οἱ Πέρσαι βάφον αὐγὰ τὴν πρωτοχρονιᾶν των. Ἀλλὰι θρησκείαι παλακαὶ θεωροῦν τὸ αὐγὸν ὡς ἐμβλημα θεῖον. Φαίνεται, ὅτι ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἐπήραμεν τὸ ἔθιμον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους. Ὁ Κοραῆς, π: χ: λέγει, ὅτι ὅπως οἱ Ἑβραῖοι ἐβχφαν μὲ τὸ αἷμα τοῦ πασχαλινοῦ ἄμνου τὰς θύρας των, οὕτω καὶ οἱ χριστιανοὶ βάφομεν κόκκινα τὰ αὐγά τοῦ Πάσχα. Αὐτὰ ὅμως εἶνε εἰκασίαι, καὶ πρέπει κανεῖς νὰ δυσπιστῆ.

— Τὸ πρᾶγμα μοῦ φαίνεται πολὺ ἀπλούστερον, εἶπε τότε ὁ Ἀνανίας. Διατί οἱ χριστιανοὶ συνειθίζουσι τὸ Πάσχα νὰ τρώγουν αὐγά; Διότι, τὸν παλαιὸν καιρὸν, δὲν ἐτρωγαν ἀλλῆν τὴν Σαρακοστήν, καὶ φυσικὰ τὰ αὐγά ἔμεναν καὶ ὑπῆρχεν ἀρθονία. Οἱ δὲ ἔμποροι, διὰ νὰ τὰ πωλοῦν τὰς ἡμέρας τοῦ Πάσχα, καὶ διὰ νὰ τὰ κάμνουν ἐλκυστικώτερα, πρὸ πάντων διὰ τὰ παιδιά, — ἐσοφίσθησαν νὰ τὰ βάφουν ἢ νὰ τὰ ζωγραφίζουσι. Ἀπὸ τότε τὸ ἔθιμον ἔμεινε, καὶ ἄς τρώγωμεν αὐγά καὶ ἄλλῃ τὴν Σαρακοστήν.

— Αὐτό, εἶπεν ἡ Ἀγάπη, ἐμοιάζει ὀλίγον μὲ ἀλογοπαίγνιον...

— Πολὺ πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας, ἀλλὰ ἐγὼ θὰ το πιστεύω, ὅσον δὲν μου ἀποδεικνύουν τὸ ἐναντίον.

— Ἀφήστε τὰ σοβαρά! ἐφώναξεν ἡ Κική: ξεῦρετε σεῖς γιατί τὰ κόκκινα αὐγά τὰ κάμνουν σφικτά;

— Ὅχι...

— Ἐγὼ τὸ ξεῦρω: γὰρ νὰ μὴ χύνωνται καὶ μας λερόνουν στὸ τσοῦ γ γ ρ ι σ μ α. Φαντασθῆτε, κύριε Φαῖδον, τί θὰ ἐπαθαίνατε πρὸ ὀλίγου, ἂν τὸ αὐγὸ, ποῦ σὰς τὸ ἐκάμει μὲ λυῶμα, ἦτο μελάτο... Ἄς εἶνε! Ἐμένα μοῦ ἀρέσουν τὰ κόκκινα αὐγά καὶ ἄς μὴν ξεῦρω ἀπὸ τοῦ κρατεῖ τὸ ἔθιμον. Καλλίτερα μάλιστα ποῦ δὲν το ξεῦρω... Τί νὰ σας πῶ, θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ἦταν καὶ ἄλλες τρεῖς ἐποχαὶ σὰν τὸ Πάσχα: μίξ μὲ αὐγά γαλάζια, ἄλλη μίξ μὲ αὐγά κίτρινα, καὶ ἄλλη μίξ μὲ αὐγά χρυσαῖα.

Πῶς σᾶς φαίνεται ὁ ἀπρόοπτος αὐτὸς ἐπιλόγος τῆς Κικῆς; Σὺν νὰ συμφωνῆτε... ἔ;

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΚΙΤΡΙΝΟ ΦΟΡΕΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 110)

Ἡ γιὰ γιὰ ἐξηκολούθησε:

«Ἦτο κρεμασμένο ἐκεῖ, κ' ἔλαμπε κυριολεκτικῶς. Ὡ! παιδάκια μου, τί ἄμυαλο πλάσμα που ἦμουν τότε!

«— Ἦμουν βεβαίᾳ ὅτι θὰ το εὐρίσκατε ἔξοχον, ἀριστοῦργημα! εἶπεν ἡ μοδίστρα, ἡ ὁποία εἶχε διαβάσει τὸν θαυμασμὸν εἰς τὰ βλέμματά μας. Τὸ πιστεύετε λοιπὸν ὅτι ἡ ἀρχοντοπούλα πού μου το παρήγγειλε δὲν το θέλει πλέον;

«— Ἄλλαξε, λέει, γνώμην... δὲν της πᾶνε, λέει, τὰ κίτρινα, θέλει τώρα οὐρανί. Ἦμποροῦσα νὰ την ὑποχρεώσω νὰ το πάρῃ, ἀφοῦ εἶνε τελειωμένο, ἀλλὰ θὰ ἔχανα τὴν πελάτιδά μου. Δὲν λογαριάζει τί θὰ ζημιωθῶ, ἀφοῦ μάλιστα τὸ φόρεμα εἶνε ραμμένο γιὰ κοντὸ ἀνάστημα...

Ἄλλὰ, ἐπρόσθεσε ζωηρά-ζωηρά κ' ἐγύρισεν πρὸς τὸ μέρος μου, εἶμαι βεβαίᾳ ὅτι θὰ πηγαίῃ περίφημα στὴν δεσποινίδα ἀπ' ἐδῶ εἶνε μικροκαμωμένη, καὶ τὸ φόρεμα εἶνε ἀκριβῶς στὰ μέτρα της. Ἄν ἡ δεσποινὶς το ἤθελε, θὰ της το ἄφιναν πολὺ συγχυταβατικά...

«Ἐγὶνα κατακόκκινη δὲν εἶχα χρήματα παρὰ μόνον μερικὰ πεντὸδραχμὰ καὶ σφάντζικες, τὰ ὁποία παῖδες ζεῦρει με τί κόπους εἶχεν οἰκονομῆσεν ὁ Παῦλος, διὰ νὰ μού τα δώσῃ διὰ τὸ ταξιδί μου.

«— Ἡ κυρία Δεζιρέ ἔχει δίκιο, ἐφώναζεν ἡ Φωτεινὴ. Ὡ! Ἄννα μου, τί εὐμορφὴ πού θὰ εἶσαι μ' αὐτὸ τὸ κίτρινο φόρεμα!

«— Ὅτι τὰ πάρετε χάρισμα σχεδόν, δεσποινίς, εἶπεν ἡ μοδίστρα.

«— Μά... Φωτεινὴ... ἐτραύλιζα ἐγὼ, ξεύρεις πολὺ καλά...

«Δὲν ἐφантаζέμην ὅτι ἦτο κἂν δυνατὸν ν' ἀγοράσω τὸ φόρεμα, καὶ ὁμοίως δὲν κατῴρθονα ν' ἀποφασίσω νὰ εἰπῶ τὸ «ὄχι».

«— Τί θὰ βάλῃς στὸ χορὸ μας; μού εἶπε στὸ αὐτὴ ἡ Φωτεινὴ.

«— Δὲν εἰξέ-ῤω... ἔλεγα πῶς...

«— Μ' αὐτὸ τὸ φόρεμα, θὰ κάμῃς θρίαμβον! ἐξηκολούθησεν ἡ Φωτεινὴ. Καὶ ἔπειτα, τί καλά που θὰ ταιριάξῃ με τὸ δικό μου τὸ θαλασσὶ!

«— Μά... Φωτεινὴ μου, ἐπανέλαβα ἐγὼ καταστενοχωρημένη, γνωρίζεις πολὺ καλά ὅτι...

«— Ὡ! δίσκοψεν ἡ μοδίστρα, ἂν ἡ δεσποινὶς δὲν εὐκολύνεται νὰ το πληρώσῃ ἀμέσως, δὲν εἶνε καμμία βία... Ἀφοῦ εἶσθε φίλη τῆς κυρίας Κέδρου...

«— Ὅτι τὸ πληρώσῃ ὁ ἀδελφός σου, ἐπρόσθεσεν ἡ Φωτεινὴ.

«— Ἀπλούστατον πρᾶγμα! εἶπεν ἡ

μοδίστρα, θὰ στείλω ἀργότερα τὸν λογαριασμὸν στὸν ἀδελφὸ σας...

«Δὲν εἰξέ-ῤω ποῖος κακὸς δαίμων εἶχε παραλύσῃ τὴν συνειδήσιν μου, ἐνῶ με νευρικὴν ταραχὴν ἐρωτοῦσα τί ἐκόστιζε.

«— Ὅτι τὰς τὸ ἀφίσω στὸ κόστος τοῦ μόνου τὰ ὑλικά θὰ πληρώσετε... Τὸ εἶχα περασμένο γιὰ τρακόσιες δραχμὲς, ἀλλὰ θὰ σας το ἀφίσω μόνον ἑκατὸν ἐνενηντα.

«— Ἐκατὸν ἐνενηντα μόνον δραχμὲς! Τόσο ὠραῖο φόρεμα, καὶ καμαρόνεις ἀκόμα! μού ἐφώναζεν ἡ Φωτεινὴ.

«Ἐκατὸν ἐνενηντα δραχμὲς; Ποτὲ ἕως τότε δὲν εἶχα δικά μου τόσα πολλά χρήματα... Ἐφантаσθῆν ὁμοίως τί λογιῆς θὰ ἦμουν στολιζμένη με τὰ κί-

«Τί ὄμορφά πού σου πηγαίνει!» (Σελ. 116, σ. γ')

τρινα, ἐφантаσθῆν τὴν ἐκπληξὴν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν δεσποινίδων Μαρκῆ, ὅταν θὰ μ' ἔδλεσαν εἰς τὸν χορὸν με τὸ ὠραῖο κίτρινο φόρεμα. Ποῦ νὰ τολμήσουν νὰ με ξαναποῦν ἐπαρχιώτισαν! Καὶ ἔπειτα... ἡ νονά μου ἀπὸ τὴν Σύρα, δὲν θὰ μου ἔστειλε κ' ἐφέτος τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Ἐπερὶ τὸν μπουναῖ μου εἰς χρήματα, ὅπως καὶ πέρυσι;... Ἐκτὸς τούτου, θὰ ἔκαμναι οἰκονομίες ἐλογάριαζα ν' ἀγοράσω μπιστινὴ ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, — αἱ!

«— Τρέλλα! ἔξοχα! μὲ γειά σου! καὶ στὸ νυρικό!... φτοῦ! φτοῦ! νὰ μὴ βασκαθῆς, κόρη μου, τί ὄμορφα πού σου πηγαίνει!

«Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ἡ Φωτεινὴ ἐδοκίμαζε τὸ φόρεμά της εἰς τὸ διπλὰν δωματίον, καὶ, ὅταν ἐφορέσαμεν ἡ καθεμιά τὸ δικό της, εἶδα, με κρυφὴν χαρὰν μου, ὅτι τὸ φόρεμά μου ἦτο τόσον κομψὸν ὅσον τὸ ἰδικόν της τοῦλάχιστον, ἂν ὄχι κομψότερον.

«— Τώρα, κοκωνίστη μου, μού εἶπεν ἡ μοδίστρα, ὅταν ἐφεύγαμεν, ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ μου πῆτε πού μένει ὁ κύριος ἀδελφός σας, γιὰ νὰ του στείλω τὸν λογαριασμὸν ὑστερ' ἀπὸ κανένα μῆνα...

«Μέσα σ' ἓνα μῆνα, εἶπα ἀπὸ μέσα μου, θὰ ἔχω καὶ θὰ παραέχω τὸν καιρὸν νὰ φανερώσω αὐτὸ τὸ χρέος εἰς τὸν Παῦλον, θὰ κάμω μάλιστα καὶ οἰκονομίες στὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ. — Ἐδῶτα λοιπὸν τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀδελφοῦ μου, καὶ ἔφυγα μαζὶ με τὴν Φωτεινὴν, καὶ με ἔλαφραν τὴν καρδίαν, διότι ἐσυλλογιζόμην ὅτι εἶχα ἓνα μῆνα σωστὸ ἐμπρός μου.

«Τὰ φορέματα ἔφθασαν εἰς τὸ σπῆτι τῆς κυρίας Κέδρου τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, καὶ ἀπὸ τὴν σιγμὴν ἐκείνην ἕως τὴν βραδυὰ τοῦ χοροῦ, ἐγὼ ἦμουν βυθισμένη πότε εἰς τὴν χαρὰν καὶ πότε εἰς τὴν ἀπελπισίαν. Ἡ ἀπελπισία μου ἐγένετο διπλῆ, ὅταν ἐλάμβανον κανένα γράμμα τοῦ Παύλου, ἔδλεπα ὅτι ἦμουν τόσον ἔνοχος ἀπέναντί του. Ἡ Κονδύλω μού ἔστειλεν ἐπίσης πολλὰ-πολλὰ χαιρετίσματα, καὶ μου ἔλεγε πῶς, ἀπὸ τότε που ἔφυγα, τὸ σπῆτι ἦτο σὰν ἄδειο. Κ' ἐγὼ ἀπὸ αὐτὰ ἐνοοοῦσα πόσον μελαγχολικὸς θὰ ἦτον ὁ Παῦλος, ὅταν ἐπέστρεψε τὸ βράδυ κουρασμένος καὶ δὲν εὐρίσκε τὴν ἀδελφοῦλα του στὸ σπῆτι...

«Ἐπὶ τέλος ἐφθασεν ἡ περιπόθητος ἡμέρα. Μοῦ ἔκαμαν τὸσα συγχαρητήρια καὶ ἐπαίνους διὰ τὸ φόρεμά μου, ὥστε τὸ τρελλὸ κεφαλάκι μου ἀπετρελάθη ἐντελῶς.

«— Εἶσαι ἡ ὠραιότερα ἀπὸ ὅλες μας, μού ἐφιθύριζεν εἰς τὸ αὐτὴ ἡ Φωτεινὴ. Κύτταξε τί πεισματωμένο ὕψος που ἔχει ἡ Μαρία Μαρκῆ. Ἐθαρροῦσε, φαίνεται, ἐπὶ αἱ «ἐπαρχιώτισσες», ὅπως ἔλεγε, δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ καλαισθησία καὶ κομψότης!

«Ἐπέρασε ἡ βραδυὰ ὅσον εἴμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε εὐχάριστα, ὅταν δὲ ἡ Φωτεινὴ κ' ἐγὼ ἐπιστρέψαμεν εἰς τὰ δωματίά μας, ὅταν ἔπαυσεν ἡ μουσικὴ κ' ἐσθυσαν τὰ φῶτα εἰς τὸ κάτω πάτωμα, κ' ἐγὼ ἐχώθηκα στὸ κρεβάτι μου, ἐκουδούνιζαν ἀκόμα πολλὴν ὥραν σ' αὐτιά μου: οἱ ἐπαῖνοι καὶ τὰ κολακευτικά λόγια που εἶχα ἀκούσῃ ἀλλὰ σιγά-σιγά, καὶ ἐνῶ τὸ φεγγάρι ἀπὸ τὸ παράθυρο ἔριχνε τὲς ἀκτίνες του ἐπάνω

στὸ ὠραῖο κίτρινο φόρεμά που εἶχα ἀπλωμένο σὲ μιὰ πολυθρόνα, — κατὶ μου ἀνέβη στὸν λαιμόν, κατὶ ἐπήγε νὰ με πνίξῃ, καὶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ πέφτουν σταλαγματιῆς - σταλαγματιῆς ἐπάνω στὸ προσκεφάλό μου, κ' ἐσυλλογιζόμουν τὸν καίμενο τὸν ἀδελφὸ μου, ἐλομόναχο στὸ σπῆτι, νὰ κάθεται καὶ νὰ μελετᾷ ἢ νὰ γράφῃ, περασμένα μεσίνυχτα, με τὴ λάμπη τοῦ λαδιοῦ... Ἄκουσα τὸ μεγάλο ὠρολόγι τῆς τραπεζαρίας που ἐσήμανε τὴν ὥρα πέντε φῶρες, καὶ ἐξπιστρώθηκα με αὐτὴν τὴν σκέψιν: νὰ ἐπιστρέψω ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορότερα εἰς τὸ σπῆτι, νὰ ἐξομολογηθῶ τὸ σφάλμα εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ νὰ του ζητήσω συγχώρησιν.

Ἐ.

«Ἐφυγα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας... Τὸ βαπτοράκι ἐσφύριζε, ἐσταμάτησε στὴν Ἀΐγινα, καὶ μέσα σὲ μιὰ βάρκα βλέπω τὸν Παῦλον, πού ἐκύτταζε νὰ με ἀνακαλύψῃ ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν ἐπιβατῶν.

«Μὲ βλέπει, πηδᾷ καὶ μ' ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του.

«— Ἀντίστα μου! Τί χαρὰ πού σε ξαναβλέπω!... Μά... τί ἔχεις; τί τρέχει;

«Ἐγὼ ἔκλαια σὰν μωρὸ παιδί.

«— Ὡ! Παῦλέ μου, ἐτραύλιζα, εἶνε... εἶνε ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ που ξανάρχομαι στὸ σπῆτι... Σὲ παρακαλῶ, μὴ μ' ἀφίσης νὰ ξαναγύρω ἄλλη φορὰ, ποτέ! ποτέ! πιά!

«Ἡ Κονδύλω μ' ἐπερίμενε στὴν ἐξώπορτα διὰ νὰ μου εὐχηθῆ τὸ καλῶς ὄρισεν, καὶ ὁ γέρος σκύλος μας ὁ Φλώρος λίγο ἔλειψε νὰ με ρίξῃ κάτω ἀπὸ τὰ πηδήματά που ἔκαμε, ὅταν με εἶδε.

«Τίποτε δὲν εἶχεν ἀλλάξῃ στὸ σπῆτι μας ἀλλὰ τὸ πᾶν εἶχεν ἀλλάξῃ μέσα στὴν ψυχὴν μου!

«Δὲν περιγράφεται ἡ ἀηδία πού μ' ἐπίασε, ὅταν ἀνοίξα τὸ μπασοῦλό μου, ὅταν εἶδα τὸ κίτρινο φόρεμα τὸ ἐμισοῦσα ἀληθινά! Ὁ λογαριασμὸς ὁμοίως ἐπρόκειτο νὰ ἔλθῃ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, καὶ ἦτον ἀναπόφευκτον καθήκον μου νὰ το εἰπῶ εἰς τὸν Παῦλον.

«— Ναί, θὰ του μιλήσω, θὰ τοῦ το πῶ ὄχι ὁμοίως ἀμέσως, εἶπα ἀπὸ μέσα μου δὲν θέλω νὰ καταστρέψω τὴν χαρὰν τοῦ ἐρχομοῦ μου. Ἐγὼ ἀκόμα δύο ἐβδομάδας καιρὸν!

«— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πού σε ξαναβλέπω κοντά μου, εἶπεν ὁ Παῦλος ἐκτεῖνο τὸ βράδυ, ἐνῶ ἐτακτοποιοῦσε κατὶ χάρτιά ἐπάνω στὸ τραπέζι του δὲν φαντάζεσαι, κορίτσι μου, πόσον σ' ἐπεθύμησα. Τὸ σπῆτι μας εἶνε πολὺ θλιβερὸ χωρὶς τὸ ἀστράκι του.

«Παρ' ὀλίγον νὰ με πάρουν πάλιν τὰ δάκρυα, καὶ δὲν ἤμπορεσα νὰ σηκώσω τὰ μάτια μου ἀρκετὴν ὥραν.

(Ἐπεται τὸ τέλος) ANNA HYROTOY

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΚΑΘΡΕΠΤΗΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

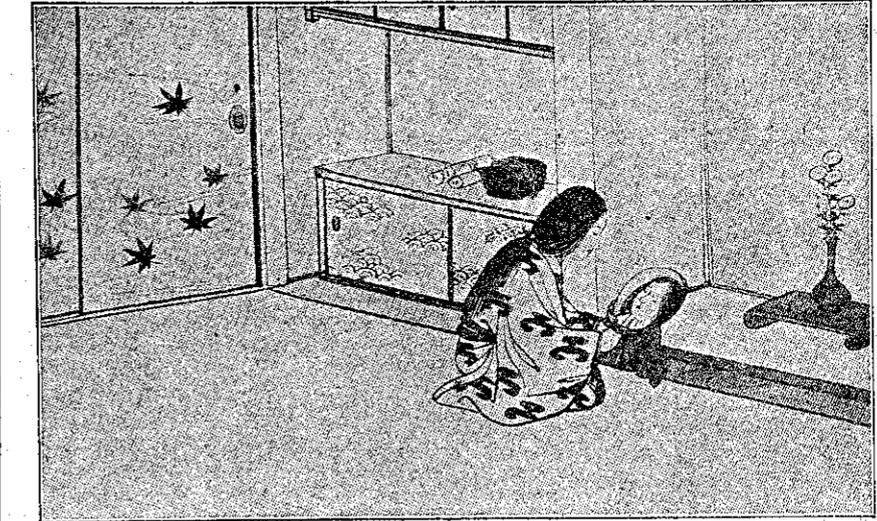
(Συνέχεια· ἴδε σελ. 107.)

Ἐβαλε αὐτὸ κοντὰ στοὺς φόβους τῆς γυναικὸς του, κ' ἐσκέφθη ὅτι κατὶ ἀληθινὸ θὰ ἦταν σ' ἐκείνη τὴν παράξενη ἱστορία.

Ἐρράγιζε ἡ καρδιά του δὲν ἤξευρε ἂν νὰ κάμῃ, — νὰ μὴν πιστέψῃ τὴν γυναϊκά του καὶ νὰ πιστέψῃ τὸ παιδί του; Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ὑπάγῃ ἀμέσως στὴν κόρη του καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ εὕρῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπαρηγόρησε τὴν γυναϊκά του, καὶ ἀφοῦ τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι οἱ φόβοι της δὲν εἶχον ὑπόστασιν, ἐτρέπωσε κρυφὰ-κρυφὰ εἰς τὸ δωματίον τῆς κόρης του.

Ἡ κόρη πολὺν καιρὸν εἶχε περάσῃ πικρὰ βάζα. Εἶχε προσπαθῆσῃ με τὸ γλυκὸ καὶ με τὴν ὑπακοὴν νὰ δεῖξῃ τὴν καλὴν τῆς γνώμην καὶ νὰ μελαχώσῃ τὴν καρδίαν τῆς νέας γυναικὸς τοῦ πατέρα της, νὰ κρημνίσῃ ἐκείνον τὸν τοῖχον

«Ἐβγαζε τὸν καθρέπτην κ' ἐκύτταζε...» (Σελ. 117, στήλ. 6')

τῆς προκαταλήψεως καὶ τῆς παρεξηγήσεως πού χωρίζει συνήθως κάθε μητρὶα ἀπὸ τὴν προγονὴ της. Πρήγορα ὁμοίως εἶδεν ὅτι ἔλοι οἱ κόποι της ἐπήγαιναν χιμμένοι. Ἡ μητρὶα ποτὲ δὲν τὴν ἐσυμπάθησε, καὶ πάντοτε παρεξηγοῦσε τὰς πράξεις της, καὶ τὸ καίμενο τὸ κορίτσι δὲν ἄργησε νὰ μάθῃ ὅτι τὴν ἐκακολογοῦσεν ἡ μητρὶα στὸν πατέρα της. Καὶ πῶς νὰ μὴ συγχαίῃ τὴν τωρινὴν δυστυχίαν της με τὸν καιρὸν που ἦτο ζωντανὴ ἡ μητέρα της, πρὶν ἀπὸ ἓνα μόλις χρόνον! Τόσον μεγάλη ἀλλαγὴ σὲ τόσον μικρὸ διάστημα! Πρωὶ καὶ βράδυ ἔκλαιε με τὴν ἀνάμνησιν τῆς περασμένης εὐτυχίας. Ἀμα εὐρίσκε καιρὸν, ἐπήγγαινε εἰς τὸ δωματίον της, ἐτραβοῦσε κ' ἔκλεισε τὰ συρτὰ θυρόφυλλα, ἐβγαζε τὸν καθρέπτην κ' ἐκύτταζε, ὅπως ἐνόμιζε, τὸ

πρόσωπον τῆς μητέρας της. Αὐτὴ ἦτον ἡ μόνη παρηγορία της εἰς τὴν δυστυχίαν.

Εἰς αὐτὸ νὰ καταγίνεται τὴν ἡδρὲν ὁ πατέρας της. Παραμέρισε τὸ συρτὸ θυρόφυλλο, καὶ τὴν εἶδε νὰ σκύβῃ πολὺ προσεκτικὰ ἐπάνω σ' ἓνα πρᾶγμα. Ἐγύρισε ἐκείνη τὸ κεφάλι της νὰ εἰδῇ ποῖος ἐμβαινε εἰς τὸ δωματίον της, καὶ ἀπόρησε ὅταν εἶδε τὸν πατέρα της, διότι αὐτὸς συνήθως ἔστειλε νὰ τὴν ἐφώναζε ὅταν ἤθελε νὰ της μιλήσῃ. Ἐπίσης πολὺ ἐταράχθη πού τὴν ἡδραν νὰ κυττάξῃ τὸν καθρέπτην, διότι ποτὲ δὲν εἶχε μαρτυρήσῃ σὲ κανένα τὴν τελευταίαν ὑπόσχεσιν τῆς μητέρας της, ἀλλὰ τὴν εἶχε κρατήσῃ ἱερὸν μυστικόν τῆς καρδίας της. Δι' αὐτὸ, πρὶν στρέψῃ στὸν πατέρα της, ἔκρυψε τὸν καθρέπτην μέσα στὸ φαρδομάνικο της. Ὁ πατέρας εἶδε τὴν ταραχὴν της, εἶδεν ὅτι κατὶ ἔκρυβε, καὶ εἶπε με ἀυστηρὸν τόνον:

— Θυγατέρα, τί κάνεις αὐτοῦ; Καὶ τί εἶν' αὐτὸ που ἔκρυψες στὸ μανίκι σου; Τὸ κορίτσι ἐτρέμαξε με τὴν ἀυστηρότητα τοῦ πατέρα της. Ποτὲ δὲν της

εἶχε μιλήσῃ με τέτοιον τόνον. Ἀπὸ τὸν τρόμον της ἀλλάξε χρῶμα καὶ ἀπὸ κόκκινη ἐγένε κατακίτρινη. Ἐμεινε βωδὴ καὶ ἐντροπισμένη, ἐπιάσθηκε ἡ καλιά της. Τὰ φαινόμενα ἦσαν ὅλα ἐναντίον της τὸ κορίτσι ἐφάνετο ἔνοχον, καὶ ὁ πατέρας ἐσκέφθη ὅτι ἐπὶ τέλους ἴσως ἦτον ἀλήθεια αὐτὸ πού του εἶπεν ἡ γυναϊκά του καὶ εἶπε με θυμόν:

— Λοιπὸν, εἶνε πραγματικῶς ἀλήθεια ὅτι κταριέσαι τὴν μητρὶά σου καὶ δέσσει νὰ πεθάνῃ; Ἐλησμώνησες τί σου εἶπα, ὅτι, ἂν καὶ εἶνε μητρὶα σου, ἔχεις καθήκον νὰ τὴν σέβῃσαι καὶ νὰ τὴν ὑπακούῃς; Ποῖο κακὸ πνεῦμα ἐκυρίευσεν τὴν καρδίαν σου ὥστε ἔγινες τόσο διαστρεμμένη; Ἐγίνες διαφορετικὴ, θυγατέρα μου! Τί σε ἔκαμα κ' ἐγίνες τόσο ἀπιστὴ καὶ κακὴ;

Και τὰ μάτια τοῦ πατέρα ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα, ἀμα ἐσυλλογίσθη ὅτι εὐρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ μαλώτῃ ἐτσι τὴν κόρην του.

Αὐτὴ δὲν ἐγνοοῦσε τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια του, διότι δὲν εἶχε ἀκουστικά αὐτό που οἱ δεισιδαίμονες πιστεύουν, ὅτι ἀμα καταρίεσαι τὴν εἰκόνα τοῦ ἔχθρου σου, ἐπιπορεύεις νὰ τον κάμῃς νὰ πεθάνῃ. Εἶδεν ὅμως ὅτι ἔπρεπε νὰ ὁμιλήτῃ καὶ νὰ δεῖξῃ τὴν ἀθωότητά της. Ἀγαποῦσε τρυφερὰ τὸν πατέρα της, καὶ ἦτον ἀνυπόφορον νὰ τον ἰδῇ θυμωμένο μὲ τῆς. Ἀκούμπησε μὲ παράπονο τὸ κεφάλι της στὰ γόνατά του.

— Πατέρα! πατέρα! μὴ μου λές τέτοια φοβερὰ πράγματα. Εἶμαι πάντοτε τὸ εὐπειθὲς παιδί σου. Ναί, εἶμι. Ὅσον κοιτῇ καὶ ἂν εἶμαι, ὅμως ποτὲ δὲν θὰ ἤμουν ἰκανὴ νὰ καταρασθῶ τὸν ἀνθρώπον πού σου ἀνῆκε, ἢ νὰ προσευχθῶ νὰ πεθάνῃ τὸ πρόσωπόν που ἀγαπᾷ. Βέβαια κάποιος θὰ σου εἶπε ψέμματα, καὶ εἶσαι θαμπωμένος, καὶ δὲν ξεύρεις τί λέγεις; — ἢ κάποιον κακὸ πνεῦμα ἐκυρίευσεν τὴν δική σου τὴν καρδιά.

(Ἐπεταί τὸ τέλος)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1903

Εδῆλωσα ἐπαινημένως, ὅτι εἰς τ' Ἀποτελέσματα τῶν Εὐσημῶν δὲν θάναφῆρω, παρὰ μόνον ἐκείνους, οἱ ὅποιοι θά μου ἐπέστησαν Σημειώσεις περὶ τῶν Εὐσημῶν των μέχρι τέλους Φεβρουαρίου. Ἐν τούτοις πολὺ ὀλίγας Σημειώσεις ἔλαβα. Δικαιολογῶ κάπως τὸ Ἀ τ α β ὐ ρ ο ρ ῖ Ρ ὀ δ ο ν, τὸ ὅποιον ἐτύχε ἡθ' τοῦ Ἀ Βραβείου τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1902, καὶ ἵσως διὰ τὸτο ἔκρινε περὶ τὸν νὰ μου στείλῃ σημειώσεις τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1903, ἀφοῦ ἔλαβεν 68, τὰ ὅποια θὰ τον ἐδίδαν δικαίωμα εἰς κατώτερον βραβεῖον. Ἄλλὰ διατὶ νὰ μὴ μου σημειώσῃ τὰ Εὐσημά του δ' Χ ω λ ὀ δ' Δ ι α β ὀ λ ο ς, ὁ ὅποιοι ἔλαβεν ἀνω τῶν 50, καὶ ὁ Ἀ σ τ ῆ ρ τ ῆ ς Ἀ ν α τ ο λ ῆ ς, καὶ τὸ Π ρ ὸ σ τ ῆ ρ ο Χ α β ῖ ἄ ρ ι, καὶ ἄλλοι πολλοί, μὲ ἰκανὸν ἀριθμὸν Εὐσημῶν; Μῆπως μὲ ἔστειλαν Σημειώσεις κ' ἐξέθῃ; Ἰδὸν περιστάσις διὰ νὰ σας εἶπω, ὅτι ἡ Σημείωσις πρέπει νὰ στέλλεται ἐπὶ σὺ ν ὁ τ ἄ σ ε ι. Ὅπως δὲ ποτε εἰς τὰ κατωτέρω Ἀποτελέσματα θάναφῆρω, ὡς εἶπα, μόνον ὅσους μου ἔστειλαν Σημειώσεις. θὰ παραλείψω δὲ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν Εὐσημία κάτω τῶν 10, διότι εἶνε πάρα πολλοί. Τέλος εὐχαριστῶ τὸ Π ὀ λ ο ῦ ρ τ ὸ ὁ ν ρ ἄ β ε ω ς, καὶ τὸ Λ ο υ λ ο ῦ δ ι τ ῆ ς Κ α ρ δ ι ἄ ς καὶ τὸν Π ο λ ι κ ὸ ν Ἀ σ τ ἔ ρ α, οἱ ὅποιοι μὲ ἔστειλαν γερνικήν Σημείωσιν περὶ ὅλων τῶν Εὐσημῶν τοῦ 1903 καὶ μ' ἐβοήθησαν ὄσῳ εἰς τὴν ἐξέλεξίν καὶ τὴν διαλογίην.]

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀετός τῆς Ἐρήμου, ἔλαβεν Εὐσημία 93.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πλοῖον τοῦ Δουνάβου, 81. — Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς 71.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Διάβολος Ἐσπερινός 65. — Φιλόπατρις Ἰάς, 58. — Ἰππότης τοῦ Μεσαίωνος, 49.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Πικραμένη Καρδούλα, 48. — Ζακίς, 45. — Πρίγκιψ τῶν Ἀθηνῶν, 36. — Ἄσος Φοινίκων, 33. — Περπωμένος, 31. — Παῖος Εἶμαι, 30. — Κρῆταλος, 28. — Ἀθήα Καρδία, 27. — Νταγάρας, 27. — Πιθηκος τοῦ Βοργένου, 27. — Λυσόχαρτον, 24. — Κόκκινον Κρίνον, 24. — Ἀρῶ τοῦ Κάμπου, 24. — Νυκτοκόρα, 24. — Βολιώτικο Κρασί, 24.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ζωρλίκη 23. — Ἄρα τοῦ Πηλίου 22. — Ἡρώς τοῦ Ζαλόγγου, 21. — Κωνσταντίνος Τρεπάλης Κατσαβάλης, 20. — Μυστηριώδης Φύσις, 19. — Γάτος τῆς Ἀνατολῆς, 17. — Παιδικὴ Χαρὰ, 17. — Χειμωνιάτικος Ἡλίας, 15. — Κορυθαίολος Ἔκτωρ, 14. — Βασίλισσα τῶν Αἰθέρων, 14. — Ἑλληνοπούλα, 13. — Ταπεινὸ Γιοσεμί, 13. — Χαρούμενη Καρδούλα, 10. — Ἑλλήν Ἀθλήτῃς, 10.

Σημειώσεις. — Τὰ Εὐσημία τοῦ Λ ο υ λ ο ῦ δ ι ο ὅ τ ῆ ς Κ α ρ δ ι ἄ ς, τὰ ὀνομαστικά, ἦσαν μόνον 65. Καὶ ἐπειδὴ τὸν ἴδιον ἀριθμὸν εἶχε καὶ ὁ Δ ι α β ὀ λ ο ς Ἐ σ π ε ρ ι ν ὸ ς, διὰ τὸ Β Βραβεῖον ἔπρεπε νὰ εἶσθαι κληρὸν καὶ ὁ κληρὸς ἐνόησε τὸ Λ ο υ λ ο ὅ δ ι τ ῆ ς Κ α ρ δ ι ἄ ς. Ἐν τούτοις τοῦ σημειώσω 71 Εὐσημία, κατὰ τὴν δὴλωσίν του καὶ τὴν ἐπιθυμίαν του, ὑπολογίσουσα καὶ τὰ ἑ κ τ ὼ ν 24 τὰ ὅποια ἔλαβεν εἰς τὸν Β Βραβείον τοῦ Σημειώματος ὁ Σὺλλογος Νεότητος καὶ τὰ ὅποια, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου, θὰ ἐμειορίζοντο τέσσαρες, ἦτοι ὁ Π ρ ὸ δ ὀ ρ ο ς, ὁ Ἀντιπρόεδρος, ὁ Γραμματεὺς καὶ ὁ Ταμίας. Ἐκ τῶν τεσσάρων τούτων εἶνε καὶ τὸ Λ ο υ λ ο ὅ δ ι τ ῆ ς Κ α ρ δ ι ἄ ς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Κατὰ διαταγὴν τοῦ καθηγητοῦ, ὁ Κουρικεφαλάκης, αἰωνίως ἀπαύτος, ἀναγκάζεται νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὸν Γυμνασιάρχην. Ὁ Γυμνασιάρχης: — Μὰ δὲν σου εἶπα νὰ μὴ σε ἰδῶ ἄλλην φορὰν ἔμπροσ μου; Ὁ Κουρικεφαλάκης: — Ἰσα-ἴσα πού τοῦ ἐλεγα τὸ κ. καθηγητοῦ. ἄλλὰ ἐκείνος πού νάκούσῃ!

Ἐστάλη ἐκ τῆς Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνῶν

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ τοὺς φίλους μου, πού μου εὐχάρισαν καλὸν Πέσχα· καὶ πρῶτα πρῶτα τὸν Ἡλεκτρίκον Σπινθηρὰ καὶ τὸν Στρατηγὸν Μπουλλέρ, οἱ ὅποιοι μὲ ἔστειλαν ἀπὸ ἓνα διπλὸν ταχυδρ. δελτάριον, πού μῆλις τὸ ἀνοίξεις σχηματίζει ἓνα χάρτινον αὐτὸν ὀρειότατον, — καὶ ἔπειτα τὸ Ταπεινὸ Γιοσεμί, τὸν Μιμητὴν τοῦ Σανταρόζα, τὸν Ἰππότην τοῦ Μεσαίωνος, τὴν Δωδὼνην, τὸν Τύλλον Ὁστέλλιον, τὸν Δικηγόρον τῆς Νεολαίας καὶ τὴν Λάτριδα τῆς Μουσικῆς, οἱ ὅποιοι μὲ ἔστειλαν ὀρειότατος, πασαχλίνας κάρτες. Καὶ τοῦ χρόνου, παιδιά μου.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΚΩΝ

Ὁραϊότατον βιβλίον ἐξέδωκαν κατ' αὐτὰς τὰ καταστήματα Ἀνεσθη Κωνσταντινίδου. Εἶνε σειρά διηγημάτων τοῦ γνωστοῦ Ἑλληνοποιητῆ Κωνσταντίνου Μεταξά Βολογος, μὲ πρόλογον τοῦ κ. Χ. Ανίνου. Δύο ἐκ τῶν δέκα διηγημάτων τῆς συλλογῆς («Πρῶτὸ Θέσις» καὶ «ὁ ἱατρὸς Παπαδόπουλος») εἶναι μπουρὸν νὰ τα διαβάσω καὶ μικρὸν καὶ νὰ εὐχαρισθηθῶν, — χωρὶς νὰ βλαφθῶν. Τὰ ἄλλα εἶνε διὰ μεγάλους. Ὅλα ὅμως εἶνε ὀρεία, καὶ δι' αὐτὸ συνιστῶ τὸ βιβλίον τοῦ κ. Μεταξά εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν συνδρομητῶν μου. Τι-

μάτια φρ. 3, ταχυδρομικῶς διὰ τοῦ Γραφείου μου στελλόμενον φρ. 4.

Μ' ἐρωτᾷς, Βρύχων, καὶ ἄλλοι πολλοὶ μὲ ἡρώτησαν, — ποῖος Σὺλλογος θάναφῆξῃ κορυφαίος εἰς τὸ κατὰ φύλλον ἐσπλάσμα; Δὲν εἶμπορῶ νὰ το γνωρίζω ἀπὸ τώρα. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς ἐνεργείας, τὰς ὁποίας ἕκαστος Σὺλλογος θὰ καταβάλῃ μὲχρι τέλους τοῦ Διαγωνισμοῦ. Πρὸς τὸ παρὸν ὑπερτερεῖ ἡ «Πρόδοτος», ἔπειτα ἔρχεται ἡ «Ὀμόνοια» καὶ ἔπειτα οἱ λοιποὶ. Ἄλλὰ μὲχρι τέλους τοῦ Διαγωνισμοῦ, εἶμπορῶ ἓνας ἄλλος Σὺλλογος νάναπτύξῃ περισσότερο ζῆλον, καὶ ἡ σειρά νὰ μεταβληθῇ. Ἐχομεν ἔμπροσ μας ἀκήρηθ ὀρειότατον πριμητιαν. Ὅσος ὅλοι εἶμποροῦν νὰ ἐπιβῶν, καὶ ὅλοι νὰ ἐνεργῶν!

Καίριον εἶχα νὰ ἰδῶ ἔντυπον ἐπισκεπτήριον συνδρομητοῦ μου, φέρον ὅχι τῶνομά μου, ἀλλὰ μόνον τὸ ψευδώνυμόν μου. Προχθὲς ἔλαβα ἐν τοιοῦτον κομψότατον ἀπὸ τὴν Μόρωνα, μὲ παραγγελίαν ἐνὸς Σήματος. Μίαν φορὰν τὸ ἐπισκεπτήριον μὲ τὰ ψευδώνυμα ἦσαν εἰς τὸν κύκλον μας τῆς μῦδας, καὶ οἱ φίλοι μου τότε ἡμιλλῶντο ποῖος νὰ τυπώσῃ τὰ κομψότερα. Καὶ ὅχι μόνον ἐπισκεπτήριον, ἀλλὰ καὶ ἐπιστολικὸν χάρτην καὶ φακέλλους ἐτύπωναν μὲ τὰ ψευδώνυμα τῶν, καὶ ἀκήρηθ ἐνθυμῶμαι τὰ θαυμάσια ἐκείνα χάρτινά τῆς παλαιῆς μου φίλης Μαρίας Α. Χρηστοπούλας, πού τῆς τα εἶχε στείλῃ ὁ ἀδελφὸς τῆς ἀπὸ τὴν Πόλιν, διὰ νὰ μου γράψῃ, μὲ τὸ ψευδώνυμόν της Δέα τυπωμένον εἰς τὴν γωνίαν καλλιτεχνικώτατα. Ἄλλὰ... τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ φίλοι μου δὲν ἄλλαξαν τὰ ψευδώνυμα τῶν ὡς ὑποκάμισα! Ἐπεσαν ἓνα καὶ τὸ εἶχαν αἰωνίως, καὶ ἠμποροῦσαν νὰ το τυπῶν ἑκάριετα. Ἐνῶ τώρα;...

Ἐν σχέσει πρὸς τὰ γραφέντα ὑπὸ τοῦ Ἀφροζιότος Κύματος, ὁ Μαθρός Ἀετός μὲ ἀπαντᾷ: «Ὁμολογῶ ὅτι τῷ τῷ τῷ Παιδικῶν Πνευμά μου ἔληφθῃ ἐκ παλαιῆς Χρηστομαθείας καὶ παρεμπορῶθῃ μεταφρασθῆναι. Τοῦτο ἔκαμα, διότι ὁ μεταξὺ τῶν Σχολαστικῶν ὑπὸ τοῦ ἀρχαίου συγγραφέως ἀναφερόμενος διάλογος, μὲ ἐράνη πολὺ εὐπρόσπερος καὶ ἰκανὸς νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον τοὺς συναδέλφους μου, παρακινῶν καὶ τοὺς δυσθυμῶντας ἐξ αὐτῶν εἰς γέλωτα.» Ἐξακολουθῶν ὁ Μαθρός Ἀετός, μὲ ἀντικαταγγέλλει ὅτι τὰ πλεῖστα ἐκ τῶν Παιδικῶν Πνευμάτων πού μου στέλλουσι οἱ φίλοι μου ὡς ἰδιώτικα, εἶνε ἀντιγραφὰ ἀπὸ παλαιῶν μου τόμουσ, ἀπὸ ἄλλα περιοδικὰ ἢ ἀπὸ Ἡμεροδείκτας μετ' ἀνεκδότων τοῦ Σαλβέρου καὶ Νικολαΐδου. Ὡ, ναί, ἀπὸ τέτοια Π. Πνεύματα προτιμῶ γιλιλίς τὰ μεταφρασμένα ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Σχολαστικούς. Ὁμολογῶ ὅμως ὅτι ἀπ' οὐδὲν, προτιμῶ τὰ πρωτότυπα καὶ τὰ ἀδημοσίευτα, — τὰ ἐπιστούμενα ὑπὸ τῶν φίλων μου ἢ ἀντιγραφόμενα ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Αὐτὰ εἶνε, φαίνεται, πολὺ δύσκολα καὶ πολὺ σπάνια. Καὶ ὁ ὄμιλος γίνονται καὶ λέγονται ἔμπροσ μας καθ' ἐκάστην τῶσα!

Νά, προχθὲς, παραδειγματὸς χάριν, ἓνας κύριος εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἠρώτησε τὴν Μπεμπέκαν τοῦ κ. Φαίδωνος: «Πῶσα ποδάρια ἔχει ὁ γάιδος;» — Πολλὰ! Ἰ ἀπὴντησεν ἡ Μπεμπέκα, ὅπως ἐκάθου, ἔδειξε τὰ ποδάρια της, τὰ ἐκύντακα καὶ αὐτῇ, καὶ μὲ παράπονον εἶπε: — Ἄιγα! — Ἐ, τέτοια Π. Πνεύματα δὲν ἔχετε νὰ μου στέλνεται; Ὑποθέτω ὅτι εἰς ὅλα τὰ σπῆτια, ὅπου ὑπάρχουν μικρὰ παιδιὰ, ὁ διάλογος παρουσιάζει συχνάτα τοιαύτας φαιδράς ἐκπλήξεις, εἰκάνας νὰ παρακινήσω καὶ τοὺς δυσθυμῶντας εἰς γέλωτα, καὶ ἀρκεῖ κανεὶς νὰ προσέξῃ, νὰ φροντίξῃ ὀλίγον, ὡστε νὰ τὰς συλλαμβάνῃ, νὰ τὰς γράψῃ καὶ... νὰ μου τὰς στέλλῃ. Κ' ἐγώ, — ἔγνοια του! — ἔχω Εὐσημία πλῆθος.

Μεγάλην ἐντύπωσιν ἔκαμεν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ

κ. Φαίδωνος, ἀποφύγετε τὰς ἀπομιμήσεις». Πῶσαι μὲ ἔγραψαν περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως! Ἡ Ποθητὴ Ἀνάμνησις, μὴ ἀπὸ τὰς ἐνδερμότερας μου φίλας, ἢ ὅποια ποτὲ δὲν θὰ ἐγένετο συνδρομητρία ἄλλων περιοδικῶν, καὶ ἄς της ἔστειλαν ἐπαινητικὸν φύλλον, μὲ γράψαι: «Ὅσον καὶ ἂν σε μισοῦνται ἄλλα περιοδικὰ, εἶνε ἀδύνατον νὰ φθάσωσι εἰς τὸν βαθμὸν, εἰς τὸν ὅποιον ἐφθάσας σύ, διότι κανὲν περιοδικὸν, ἐκτός τοῦ ἰδιοῦ σου, δὲν εἶνε διαδεδομένον εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου, ὅπου ὑπάρχουν Ἑλληνογενεῖς.» Καὶ ὁ Νεαρός Ἡθοποιὸς ἐγένετο ἐξωφρενῶν, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἐτόλμησεν νὰ κλέψῃ — δὲν διστάζει νὰ το εἶπῃ, — τὴν ἀπὸ 25 ἐπὶν ἐκδιδομένην ἀγκυρῆν Διαπλάσιν! Ἡ Ἰδιότροπος Νεάνις, — ἢ ὅποια πάλιν ἐξεσπῆθησε καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολὺ, — «εἰλικρινῶς μὲ λέγει, ὅτι ἀναγινώσκουσα τὴν ἐπιστολήν τοῦ κ. Φαίδωνος, ἐδάκρυσε, καὶ μὲ διαβεβαίωσεν ὅτι οὐδέποτε θάποχωρισθῇ τὴν προσφιλοτάτην της Διαπλάσιν «τὴν κορωνίδα τῶν περιοδικῶν ἡλίου καὶ τὴν ἐκ νηπιακῆς ἡλικίας ἀχώριστον φίλην της». Ὁ δὲ Μικρὸς Ραφαήλ, ἂν εὐρεθῇ ποτε εἰς τὴν περιστάσιν πού λέγει ὁ κ. Φαίδων, θὰ γράψῃ: «Κύριε Ψ» Εἶμαι συνδρομητῆς τῆς Διαπλάσεως καὶ δὲν μὲ ἀρῶσιν οἱ πιθανισμοί. Σὰς ἐπιστρέφω λοιπὸν τὰ φυλλάδια σας. Δεχθῆτε κ.τ.λ.»

Ἡμποροῦσα νὰ σου εἶπῶ ποῖος εἶνε οἱ τρεῖς πού ἐψήφισαν τὸ ψευδώνυμόν σου, Ἀθήα Καρδία. Δὲν σοῦ τοὺς λέγω ὅμως, διότι ξεύρεις τί δὲ συνέβαινε; Ὅλοι ὅσοι ἐψήφισαν, θὰ μὲ ἔκαμαν τὴν ἴδιαν ἐρωτήσιν καὶ θὰ εἶχαν τὴν ἴδιαν ἀπάντησιν, καὶ... φαντάσου εἰς τί κόπον θὰ μ' ἔβαλαν. Ὅσον διὰ τὴν βράβειον τῶν Μικρῶν Μυστικῶν, νομίζω εἶνε ὅτι εὐχαριστήσης περισσότερο ἂν προσφέρῃς ὀλίγον ἀπ' ὅλα, δηλαδὴ καὶ φωτογραφίας, καὶ δελτάρια, καὶ γραμματόσημα.

Ὁ Ἀσπερίος Ὀρατὸς [EE] μὲ γράφει σημερον ὀρειότατην ἐπιστολήν, συνοδευομένην ἀπὸ τὸν ἐξῆς εἰκονογραφημένον διόλιγον: «Ἡ εἰσερχόμενον κωλὸν εἰς τὸ γραφεῖόν της Διαπλάσεως. — Γιατί, παιδί μου, κοιτσίλινε; — Κοιτσίλινε, ἀγαπητῇ μου Διαπλάσιν, ἀπὸ τὰ πολλὰ πηδύματα καὶ τὰς πολλὰς τοῦμπες πού ἔκαμα, ὅταν εἶδα τὸ ψευδώνυμόν μου εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν σου μαζί μὲ ἓνα εὐσημιον.»

Ἐνεκα τῶν ἑορτῶν, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως χρόνου καὶ χώρου, εἰς τὰ δύο προηγουμένα φύλλα, συνεσωρεύθησαν ἀλλεπάλληλοι ἐπιστολαὶ φίλων μου, εἰς τὰς ὁποίας δὲν εἶνε δυνατὸν πλεόν νάπανθῃ τὸ λακτομερῶδες. Φαντάσθητε ὅτι μὲ τὸν Ροδωδάκτυλον Ἠὼς [EEEE] ἔχω ἔμπροσ μου τέσσαρας ὀρεία καὶ ἐκτενεῖς ἐπιστολάς: — τρεῖς τῆς Νοθητῆς Ρομφαίας [EEE], πού κάθῃ μὲ κάμῃς διὰ δύο — δύο τῆς γλαφυρᾶς Ἀσπίδος τῆς Ἀθηνῶν [EE] — τέσσαρας τοῦ Ταπεινοῦ Γιοσεμιῦ [EEEE], ποικίλα καὶ χαριτωμένα — δύο ἐξ ὅσων ὀρεία τοῦ Πολιοῦ Ἀστέρος [BE], τὴν μίαν μάλιστα παλαιάν, πού δὲν εἶχουρ πῶς συνέβη καὶ ἄργησα νὰ του ἀπαντήσω — καὶ ἀπὸ μίαν ἄλλα... ἔλειπαν. τὸ Φωτογράφιον τοῦ Ἐδισῶν [E], τοῦ Λουλοῦδι τοῦ Καρδιάς [E], τῆς Νεαντοπούλας τοῦ Μεσολογγίου [E], τοῦ Κόκκινου Κρίνον [EE], τοῦ Ἀητήτου Πηλίου [E], πού Ἠρίκηνος τῆς Ἐπταλόφου [E], μὲ συνηχείαν τῶν εἰκονογραφημένων ψευδώνυμων, τοῦ Μετελλί [E], τοῦ Ζδ-Ζδ [E] μὲ εἰκόνας, καὶ τῆς Ἀργοναυτικῆς Ἐσοστρατείας [E]. Ὅσαι ὀρεία καὶ δὲαι ἐνδιαφέρουσαι εὐχαριστῶ πολὺ τοὺς φίλους μου, οἱ ὅποιοι μὲ φανερῶνουν τὴν ἀγάπην των μὲ συχνὰς καὶ μ' ἐκτενεῖς ἐπιστολάς. Τοὺς παρακαλῶ ὅμως, ἂν ἔλθουν νὰ τοὺς ἀπαντῶν τακτικὰ εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν (διὰ τὴν ὅποιαν, ὡς γνωρίζουν, δὲν εἶμπορῶ νὰ διαθέτω πολὺν τῶνον), νὰ μου γράφουν κάπως ἀραιότερα, — μίαν φορὰν τῆς ἐβδόμαδος τὸ πολὺ, ὅταν, ἔννοεῖται, πρόκειται περὶ

ἀπλῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὴν Διαπλάσιν, — καὶ κάπως συνομιλιώτερη. Αὐτὴ εἶνε ἡ μητρικὴ μου παράκλησις, μὲ τὴν ὅποιαν ἐπέβησεν ἐπὶ τὰ συμμορφώσιν.

Εὐχαριστῶ τὰ ψευδώνυμα τῶν, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: Μεσημβρινὸν Ἀστέρα (I. A. T. ἑλληρῆν) Ὁρειὸν σὺν Κῆμα (+ + +, σ' εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις ἔννοεῖται εἰς τὸν Φωτογραφικὸν Διαγωνισμόν ὁ δικαιονόμος, πρὶν νὰ στείλῃ ἔργα ἰδιώτικα) Ἀφροδίτην τοῦ Λυκανθρώπου (Θ. Κ.) Πιπρὸν τῆς Αἰγύπτου (Α. Π. σὲ συγχάρω διὰ τὰ πατριωτικά σου μαϊσθήματα σου ἐστὶκα καὶ τὸ Σῆμα) καὶ Χρυσόκωρον Ἐλαφον (* Δ + =)

Ἄλλαγαί ψευδώνυμων: Ὀργανοβῶνον Φαι τασία (Δ Ι.Κ.) καὶ Αἰγυπτιακὸς Λωτὸς (Π.Π.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νάνταλαξῶν: ἡ Παιδικὴ Χαρὰ μὲ τὸν Κοιτοπόνηρον, Κυπριακὸν Ἀστέρα, Θυμωμένον Κόκωπα, Ἀριεὶ καὶ Κοκκινόπιπρον — ὁ Ἀδός τοῦ Γάνου μὲ τὸ Μῆ μου Ἄπτον, Βλαχοπούλαν, Κελαροῦσαν Κρήνην, Δουμισσαν τῶν Σαλῶνων καὶ Σεληνοσφαιριστον Νύκτα — ἡ Ποθητὴ Ἀνάμνησις, μὲ τὴν Χρυσόφορον Φλέβα, Νέον Μαργαρίτην καὶ Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνῶν — ὁ Ἀερονάυτης μὲ τὴν Ἀλκωνίδα καὶ Πτερόσσαν Καρδίαν — τὸ Ἐπος Πτερόεν μὲ τὴν Πτερόσσαν Καρδίαν, Πτερὸν τῆς Μελλίσης, Πτερωτὴν Ταξιδιωτῆα, Λάτριδα τοῦ Ὀρατοῦ καὶ Φίλημα Σιγῆς — ἡ Μικρὰ Βολιωτοπούλα μὲ τὸν Προμηθεῖα Δεσμώτην, Ξενιτευμένην Σιγωπίδα, Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Ποιμενίδα τοῦ Παναχαϊκοῦ καὶ Φῶ-Διάβολον — ἡ Ἀργοναυτικὴ Ἐσοστρατεία μὲ τὴν Ἰδιότροπον Νεάνιδα, Ἀμαζόνια τῆς Βουλδῶνης, Ἀπελευτῆς Ναυτην, Ἄδρον τοῦ Πηλίου, Ἀδρόν Κίτσην καὶ Ἀσπίδα τῆς Ἀθηνῶν — ἡ Μικρὰ Βιολιστρία μὲ τὸν Ἑλληνοπαίδα, Ἀστέρα τοῦ Βέγα, Ὁρειόπολον Ψυχὴν καὶ Πιοῆν τῶν Ἀγγέλων — ἡ Φίλη τῶν Καλῶν μὲ τὴν Ὁρειόπολον Ψυχὴν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης — ὁ Ἐργατικὸς Μόρμης μὲ τὸν Μπαρούπα-Μαρόδρον καὶ Παιδικὴν Χαράν — τὸ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς μὲ τὸν Βιολιστοῦλον Πηλίον, Πιθηκάνθρωπον, Ἀετῆον Ὀμμα, Νοθητὴν Ρομφαίαν καὶ Φίλημα Σιγῆς — ἡ Ναυτοπούλα τοῦ Μεσολογγίου μὲ τὸν Βοσκὸν τῶν Ἀλπεων — ἡ Ὀργανοβῶνον Φαιτασία μὲ τὴν Μικρὰν Βολιωτοπούλαν, Ἀδρόν Χδπ καὶ Ἀστερόεντα Ὀρατὸν — ὁ Κοιτονασοθρομένον μὲ τὴν Μεγαλοπρεπὴ Φύσιν. Ἄθος τοῦ Μαῖου. Νοθητὴν Ρομφαίαν, Ξενιτευμένην Σιγωπίδα καὶ Ἐρικκὰ — ἡ Χρυσόκωρος Ἐλαφος μὲ τὸ Ἄθος τῆς Ἐλλείδος, Τρέλλαν τοῦ Κόμου καὶ Μυροβόλον Χαραυγῆν — ὁ Πρίγκιψ τῆς Ἐπταλόφου μὲ τὸ Πτερὸν τῆς Μελλίσης, Νυμφὴν τοῦ Σηκουάνα, Ἀλιεὶα τοῦ Κρανῶντος, Μετελλί καὶ Ταπεινὸν Γιοσεμί — ὁ Μετελλί μὲ τὴν Ρομαντικὴν Καρδίαν — ὁ Ὀλύμπιος Ἄγων μὲ τὴν Ἐσμεράλδα, Πικραμένην Καρδούλαν, Ὁρειόπολον Ψυχὴν καὶ Ἀστέρα τῆς Ἀνατολῆς — τὸ Ταπεινὸν Γιοσεμί μὲ τὸν Μακρολαμν, Ἀετὸν τοῦ Πηλίου, Ἀητήτου Πηλίου, Ἡμεροδείκτη καὶ Ροδωδάκτυλον Ἠὼ — ὁ Μακρολαμν μὲ τὸν Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης, Τουγαρέλλαν, Ἀνεμώνην τοῦ Βουνοῦ, Μικρὰν Βολιωτοπούλαν καὶ Κόμητα Ζιλ δὲ Μιγῶν — ἡ Κίτρινη Μάσκα μὲ τὸν Φάουστ — ὁ Ζδ Ζδ μὲ τὸν Βρύχωνα, Κόκκινον Κρίνον καὶ Φαληρικὴν Ἀδραν — ἡ Ἀσπίς τῆς Ἀθηνῶν μὲ τὴν Κρήσον Κορασίδα, Μικρὰν Ἀρθοκόρον καὶ Ζίαν — ἡ Ροδωδάκτυλος Ἠὼς μὲ τὸν Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Ἐρ-

θμοῦ — ἡ Ἀηδὸν τῆς Ἰδῆς μὲ τὸ Παιδί τοῦ Ψηλοεῖτη, Ἀκακίαν, Ζδ-Ζδ, Ἀλῶν Χελιδόνα καὶ Χρυσόμαλλον Κρίνον — ἡ Ἰδιότροπος Νεάνις μὲ τὴν Διαφυεμένην Ἐλπίδα, Πιοῆν τῶν Ἀγγέλων, Ρομαντικὴν Καρδίαν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου καὶ Αἰμοσταγῆ Χρυσότηρα — ὁ Ἐρῶς τῶν Ἀντικυνητῶν μὲ τὴν Ὁρειόπολον Ψυχὴν, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου. Ἀγγέλον τῆς Ἀγάπης, Παύλον Χαϊδάρη καὶ Ἀγγέλον Χαράς — ὁ Φωτογράφος τοῦ Ἐδισῶν μὲ τὴν Βασιλοῦσαν τῶν Κυμάτων, Ἀετῆον Ὀμμα, Ἀετὸν τῆς Ἐρήμου, Ἐρῶνον Σαχάραν καὶ Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς — ἡ Ἀγωνίδια Ψυχὴ μὲ τὸν Ἰππότην τοῦ Μεσαίωνος, Αἰμοσταγῆ Χρυσότηρα, Ἀμαζόνια τῆς Βουλδῶνης, Χαϊδεμένην Βασιλοπούλαν καὶ Μελαρώπιδα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ ὄραχ 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' ἰσχυροὺς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 10 Ἀπριλίου 1904

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὅδος Εὐριπίδου, ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Ἔτος 26^{ον}—Ἀριθ. 16

ΟΙ ΑΡΙΣΤΕΙΣ ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΕΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Οἱ μικροὶ λοιπὸν θαλασσοπόροι μας συνήντησαν μόνον τὸν Κόρτην εἰς τὴν πρῶμην, ἐνῶ δύο νυκτὰς ἐφύλαττον σκοπὸν εἰς τὴν πρῶρην.
Ἀπηύθυναν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον τὴν μὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἦτο φυσικὸν νὰ κάμουν:

- Καὶ ὁ καιρὸς;
- Παρκαπολὺ λαμπρὸς.
- Καὶ ὁ ἀνεμος;
- Οὐτε ὅσος γιὰ νὰ σόβησῃ τὸ κερί!

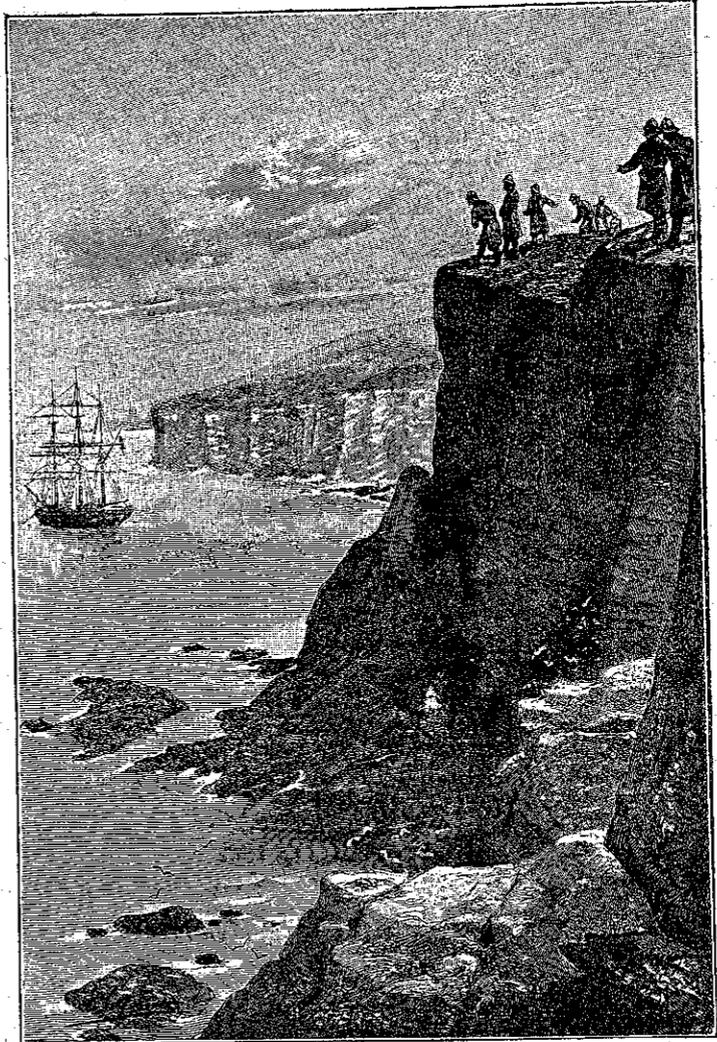
Ὁ ἥλιος ἐπρόβαλε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸν ὀρίζοντα, ἀνοικτὰ ἀπὸ τὸν πορθμὸν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, ἐν τῷ μέτῳ τῆς ἀγνης τῶν θερμῶν ἀτμῶν τῆς θαλάσσης. Οἱ ἄτμοι αὗτοι διελύθησαν σχεδὸν ἀμέσως, καὶ ἡ θάλασσα ἐλαμψεν ὑπὸ τὰς πρώτας πρωϊνάς ἀκτῖνας.

Κατὰ τὰς ἐπτὰ, ὁ Χάρρης Μάρκελ, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ θαλαμίσκου του, συνήντησεν μετὰ τὸν κ. Πάττερσον, ὁ ὁποῖος ἐξήρχετο ἀπὸ τὸν ἰδικὸν του. Ὁ ἕνας ἐκαλημέρισε φιλοφρονέστατα, διατυπώσας τὴν καλημέραν του μετὰ εὐγενεστάτην φρασεολογίαν, ὁ ἄλλος ἀπήντησε μετὰ ἀπλὴν κλίσιν τῆς κεφαλῆς.

Ὁ κ. Πάττερσον ἀνέβη εἰς τὸ κάσασρο, ὅπου εὗρεν ὄλους τοὺς ὑποτακτικούς του.
— Λοιπὸν, νεαροὶ μου δαφνηρόροι; ἀπήγγελε μετὰ στόμφον, θ' αὐλακώσωμεν σήμερον διὰ τῆς θυμοσιδοῦς πρώρας μας τὰ ὑγρά κέλευθα τοῦ πόντου;

— Πολὺ φοβούμαι ἀπ' ἐναντίας μήπως χάσωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἡμέραν, κύριε Πάττερσον! ἀπήντησεν ὁ Ρογγῆρος Χινδαίλ.

Καὶ ἐδειξε τὴν θάλασσαν, τὴν

Ἐκείταξαν τὸν Ἐργὸν μ' ἐξαιρετικὴν προσοχὴν. (Σελ. 122, στ. α')

ὁποῖον μόλις ἐπέλαυνεν ὀλίγον ἢ φουσκοθαλασσῶν τοῦ πελάγους.
— Τότε, δταν ἔλθῃ τὸ βράδυ, ὦ λειτο ἡ ἡμέρα, θ' ἀνγκράξω, ὡς ὁ αὐτοκράτωρ Τίτος.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Λυδοδῆκος Κλωδῶν μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ Τίτος το ἐφώνησε διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ πράξῃ τὸ ἀγαθόν, ἐνῶ ἡμεῖς... διότι δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ φύγωμεν!

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν, ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ ὁ Τζὼν Κάρπεντερ, συνομιλοῦντες εἰς τὴν πρῶραν, διεκόπησαν ἀπὸ τὸν Κόρτην, ὁ ὁποῖος ἐπλησίασε καὶ εἶπε μετὰ σιγνὴν φωνὴν:

— Τὸ νοῦ μὲς!...
— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ ναύκληρος.
— Κυττάξτε, ἀλλὰ χωρὶς νὰ φανήτε! ἀπήντησεν ὁ Κόρτης δεικνύων μετὰ τὸ δάκτυλον ἐν σημείον τῆς ἀκτῆς, τῆς ὁποίας ἐδέσποζον ὑψηλοὶ καὶ ἀπόκημυνοι βράχοι.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κορηνοῦ εἶχε φανῆ ὄμιλος ἀπὸ εἰκοσι ἀνδρας. Ἐπήγαιναν κ' ἤρχοντο, ἐκύτταζαν προσεκτικὰ πότε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἐξοχῆς καὶ πότε πρὸς τὴν θάλασσαν.

— Εἶνε οἱ ἀστυφύλακες! εἶπεν ὁ Κορτης.
— Ναί... εἶπεν ὁ Χάρρης Μάρκελ.
— Καὶ ξέρω τί ζητοῦν! ἐπρόσθεσεν ὁ ναύκληρος.

— Ὅλοι οἱ ναῦται νὰ πᾶνε κάτω στὴν πλώρη, διέταξεν ὁ Χάρρης Μάρκελ, καὶ κανένας νὰ μὴ φανῇ.
Οἱ ναῦται που εἶχαν μαζευθῆ ἔμπρὸς στο κάμπουσι, κατέβησαν ἀμέσως εἰς τὸ ὑπόστρωμα.

Ὁ Χάρρης Μάρκελ καὶ οἱ δύο ἄλλοι ἔμειναν ἐπάνω στο κατώστρωμα, ἐπήγαν ὁμοῦ κοντὰ εἰς τὸ ἀριστέρον αἰωροθέσιον, εἰς τρόπον ὥστε νὰ παρακολουθεῖν τὰς κινήσεις τῶν ἀστynomικῶν ὀργάνων χωρὶς νὰ φαίνωνται.

Ἦτο πραγματικῶς μία ἐνωμοτία ἀστυφυλάκων οἱ ὁποῖοι εἶ-

διὰ κλήρου) Ἀγωνιστὰν Ψυχῆν ([E] διὰ τὴν ὠραιότατην ἐπιστολήν) Χ. Γ. Πομόνην κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβη μετὰ τὴν 29 Μαρτίου θύσαντῶν εἰς τὸ πρῶσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλοις δεκατὶ μέχρι τῆς 12 Μαΐου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δεῖν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Ἐργασίῳ μας εἰς φρακίλλους, ὃν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

153. Δεξιόγραφος.

Ἐπίρρημα μετὰ στράχητόν, ἐώθηκε. Καὶ μέγας καλλιτέχνης φανερώθηκε. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κεῖθου.

154. Συλλαβόγραφος.

Ἐνὰ μόριον ἂν πᾶρω Πού συναίνεσιν σημαίνει, Καὶ μετὰ κτητικὸν τὸ βάλω, Γὰ ἀκούσῃς τί συμβᾶναι: Σχηματίζεται ἀμέσως Ἐνὰς κένταυρον γινώσκω, Καὶ εἰ λῦται θὶ μαζ πούνε, Ποῖος τάχα ἄνε αὐτός! Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνεψιοῦ τοῦ Βασιλέως.

155. Τονόγραφος.

Κεῖρια ἐπιστῆρα, Ὡς ἔχω ἂν κάρτης, Πλὴν διαγωγῆς δὲν εἶμαι Ἄν με ἔξυτολίσῃς.

156. Ἀναγραμματισμός.

Τιμεγὰλη ὁροσειρὶ Μ' ἄ την ἀναγραμματισῆς, Ἐν ἀρχαῖο σὴ στιγμῇ βασιλεῖα θὶ σχηματισῆς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λέοντος τῆς Χαίρωνίας.

157. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἕβδομον σου δίδου, οἱ γο- [νεῖς σου] Τὸ δευτέρον μου ἄς ληφθῇ ἐκ τῆς γραμματικῆς [σου].

Τὸ τρίτον μου τὸν ἀμυαλον σαφῶς χαρακτηρίζει Τὸ τέταρτον μου στ' οὐραίου τὰ ὕψη πτερυγίζει. Τὸ πέμπτον μου σου ἔδωκε τὸ ὄνομά μου φέ- [ρεις, Κι' ὡς ἰδικὸν σου βέβαια τὸ ἔκτον μου τὸ ξέρεις. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστου τῆς Ἐρήμου]

158. Πυραμοειδής.

+ Ὁ ἑσταιροὶ ἀποτ. λυρικὸν ποιητὴν.
* + * = Ἐπίρρημα.
* + * = Ἀνωτομία.
* + * + * = Ζῶον ἄγριον.
* + * + * = Ἄδενδρον.
* * * + * + * = Πόλις ἰταλική.
* * * + * + * = Πόλις τῆς Ἑλλ.
* * * + * + * = Ἀρχιπέλαγος.

159. Μυστικὴ Ἐρωτήσεις.

Διδάσκαλος: — Τί μέρος λόγου εἶνε ὁ .....; Μαθητής: — Ἐπιθετὸν τριγενῆς καὶ τρικατάληκτο.

Διδάσκαλος: — Μπα! καὶ πῶς κάμουν τὰ τρία γένη; Μαθητής: — Ὁ... ωρ, ἡ... αἶρα, τὸ... ον.

Διδάσκαλος: — Μὰ τί λές, παιδί μου! Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε α... ὡς ποιητής, τὸ θηλυκὸν θη- ρίων καὶ τὸ οὐδέτερον ἄνθος!

160. Τριπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων σχηματίζουν φυσικὸν φαινόμενον, τὸ δευτέρα ἀδίκημα καὶ τὰ τρίτα νῆτον ἑλληνικῆς:

- 1, Ἀρχαία ποιήτρια.
- 2, Χρονικὴ διαίρεσις.
- 3, Πόλις τῆς Ἑλλάδος.
- 4, Μόριον ὕλης.
- 5, Ἀρχαία πόλις.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλυκείας Μαρτῆς.

161. Ἑλλητισούμφωνον

οὐε - ἀσάρ - εἴη - ο - εο
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος τῆς Ἐπιταλῆου

162. Γρίφος παραστατικός.

Ἀνωτομία ἀναρορική. — Ρῆμα εἰς μί — Ζῶον ἄγριον. — Ἄρθρον κατὰ πληθυντικόν. — Σύνδεσμος συμπλεκτικός. — Πόλις τῆς Ἰταλίας. — Γράμμα. — Θεότης αἰγυπτιακή.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λιθίου

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 6 καὶ 7.

57. Ὁχιος (ὄχι, ὄς). — 59. Φύσιν πονηρὰν μεταβαλεῖν οὐ γὰρ. ΠΑΞΟΙ ΝΑΞΟΣ ΣΥΡΟΣ ΡΟΔΟΣ ΣΑΜΟΣ

— 60. Τὸ γράμμα Γ. — 61-64. Τῆ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Α σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον: ΑΣΙΑ 65. Τὰ ποικίλματα τοῦ πρὸς τὰ ΣΙΑΜ κάτω μικροῦ πεπερὸ τῆς πεταλούδας ΙΑΒΑ σχηματίζον τὸ πρῶσπον τοῦ κ. ΑΜΑΝ Ἐντομολόγος, ὁ ὁποῖος φρίσκειται, ὅπως καὶ εἰς τὸ κάτω σῆμα, ἂν ἡ Μαγική Εἰκὼν στραφῇ οὕτως, ὥστε ἡ ἄνω ἀριστερὰ γωνία νὰ γίνῃ βίσι. — 66. ΠΛΑΤΩΝ (Κλεο- Πάτρα, Ἑλλάς, Ἀρὰ, Κά- Των, Κίμωλος, Ρῆνος). — 67. Οὐκ ἔξ με καθέδωκεν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπιον. — 68. Τέ- λει ὁ χρῆ, μαθητά. (τελεία - χρῆμα - θῆτα.)

69. Μυωπία (μῆ, ο, πῆ, α.) — 70. Λάρος- λάλος. — 71. Σῖτος - Τῖτος

72. Η ΕΑΝ ΗΣΙΘΑΟΣ ΕΑΙΣΣΑΒΕΤ 73. ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΝ (ἔρπα, ρενίς, Πάρις, Ἐρρῖκος, Νίκη, ἦπαρ, σάνος, ἰνόν, ὄνος.) — 74. Ὁ Νυμφαῖος, ἡ Νυμφαία, τὸ Νυμφαῖον. 75 - 79. Τῆ ἀντα- λαγῇ διὰ τοῦ Α, σχηματίζεται τὸ Κυβόλεξον: ΒΑΒΑΙ 80. ΕΥΡΥΑΛΗ (ΕΥμαῖος, ΡΥ- ΑΓΑΠΑ μός, Ἄλγας, Διήμος). — 81. ΒΑΡΟΣ Ἄγαπα τὸν πληθύν σου ὡς σε- ΔΠΟΡΩ αὐτόν. — 82. Ἡ Ἐπιάνησος ΙΑΣΩΝ ἀποτελεῖται ἐξ ἐπτά γήσων. (I-ἐπτά Νι-σός ἀπὸ-τέλη-τε ξε-ἐπ- τῶν-ῆσον.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λατὰ 10, διὰ δὲ τοῖς συνδρομαῖς μας λατὰ 5 μόνον Ἐλέγχεται ὅσος 10 λέξεις, ὅραδὴ καὶ αἱ ὀλιγοτέρας τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις.]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια πανταχόθεν. Ἀπάντησις ἀφα- λῆς. — Demetrius J. Castrissios, Kafr-el- Zayat (Egypte). (Δ, 35)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια παν- ταχόθεν. — Μαίρη Σμίτ, ὁδὸς Τσακάλωφ, 30, Ἀθῆναι. (Δ, 36)

Ἡ Κελαϊδίσιρα ἐπιθυμῶ νὰ πληροφορηθῇ τις εἶχε τὴν ἀδρότητα νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ψευ- δώνυμόν τῆς καὶ νὰ τὴν ἀσπρίσῃ εἰς τὸ δη- μοφήσιμα. (Δ, 37)

Πᾶσα τὴν μετὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ ἀνταλλα- γῆν δελταρίων, συνεχίζων μετὰ τοῦ Ἐσω- τερικοῦ. — Νίκος Σ. Παπαδόπουλος, Βόλος. (Δ, 38)

Πᾶσα ἀνταλλαγὰς δελταρίων, εὐχαριστῶν ἅ- παντας τοὺς πέμπσαντάς μοι. — Ε. Μ. Δο- ταράς, Ἀλεξάνδρεια. (Δ, 39)